

RECENSIE

DE MEEST ZWAARMOEDIGE VOORSTELLING OOIT (14+)

DE WARME WINKEL / THEATER ARTEMIS

★★★★☆ JEUGDTHEATER

3 MAART 2016 - VERKADEFABRIEK, FORT ISABELLA, VUGHT - SPEELLIJST

BEELDENE VOORSTELLING VIERT HET SENTIMENT

Door Sander Janssens gepubliceerd 5 maart 2016

Wat kan het toch heerlijk zijn om lekker een potje ongelukkig te zijn. Onbezorgd klagen, verdrinken in zelfmedelijden en jezelf onderdompelen in verdriet. Maar daar is tegenwoordig nauwelijks plek voor. Iedereen wil altijd maar gelukkig en succesvol zijn. Vrolijk en spontaan. Glitter en glamour. In de coproductie *De meest zwaarmoedige voorstelling ooit* (waarvan het hele publiek moet huilen) zetten De Warme Winkel en Theater Artemis iets moois tegenover al dat opgelegde, plastic geluk: een onbeschaamd potje zwaarmoedigheid. Waarvan het hele publiek moet huilen.

Vijf jongeren, geteisterd door gedragsproblemen, moeilijke thuissituaties en fysieke beperkingen. En daar bovenop natuurlijk het vanzelfsprekende portie verdriet, woede en onzekerheid dat gepaard gaat met hun levensfase. Een hechte vriendengroep, verbonden door misère en ellende. Voorheen waren ze met zijn zessen. Maar Tracy is er, door een bijzonder ongelukkige samenloop van omstandigheden, niet meer bij.

De meest zwaarmoedige voorstelling ooit (waarvan het hele publiek moet huilen) is een associatieve montagevoorstelling waarin deze vriendengroep centraal staat. Zij bouwen de gymzaal om tot tranendal waarin melancholie, sentiment en domme pech hoogtijdagen vieren. Parallel aan die beeldenreeks stellen ze zichzelf voor en vertellen ze hun verhaal. Dat is het verhaal van het verlies van Tracy. Een opeenstapeling van tegenslagen.

Het idee kwam van Anneke Sluiters en Vincent Brons. Samen met Mara van Vlijmen en Jeroen de Man van De Warme Winkel en stagiair Florian Myjer zetten ze vijf gelaagde personages neer. Verfrissend en bevrijdend om eens een voorstelling te zien waarin niet alle ellende opgelost hoeft te worden. Waarin het oké blijkt om zelfgeschreven poëzie in het Engels voor je webcam voor te dragen, waarin het prima is om anders te zijn, overkomelijk als je een woedeaanval hebt en het leven af en toe gewoon tegenzit.

Dat de voorstelling bij vlagen behoorlijk over de top gaat en flink ironisch is, deed de titel al vermoeden. Maar er zit wel degelijk echt sentiment in deze voorstelling. Dat zit hem vooral in de krachtige band die uitgaat van deze vriendengroep. Ze laten elkaar in hun waarde, voeren elk hun individuele strijd maar vinden geluk in de groep die ze vormen. Voorbij het excentrieke schuilen gewone mensen, met doodnormale behoeftes. Ze vangen elkaar op, houden elkaar in het gareel en dagen elkaar uit. Een mooie schets, waarin de jongeren op de tribune zich ongetwijfeld zullen herkennen. De voorstelling is het sterkst als de concrete scènerealiteit van die vriendengroep en de meer associatieve beelden op elkaar inhaken.

Jetse Batelaan van Theater Artemis voerde de eindregie van deze beeldende voorstelling. Met veel gevoel werkt hij toe naar een prachtige, beeldende grande finale, waarin de gymnastiektoestellen worden aangevuld met kroonluchters, tissues, opgezette dieren en luchtballonnen – en het publiek in de gymzaal gewillig mee de oeverloze droefenis in wordt getrokken. En daar blijkt het goed toeven.
Foto: Kurt van der Elst